

Behandling, at det ikke alene var et Ønske fra den højtærede Krigsminister at faa disse Kanoner; men det var ogsaa hans bestemte Villie. Han havde slaaet i Bordet for Flertallet og sagt: Faar jeg dem ikke, gaar jeg min Vej. Og saa havde Flertallet altsaa ikke andet at gøre end at bøje sig i Tavshed, og den ærede Minister fik sine Kanoner. Jeg vilde ønske, at Flertallet havde foretrukket noget andet og sagt til den højtærede Minister: Ja, saa faar du virkelig gaa, for dette kunne vi dog ikke gaa med til, det er absolut stridende mod, hvad Befolkningen venter af os. Det vilde sikkert have været klogt, om Flertallet havde handlet saaledes, og det vilde absolut have været det sparsommeligste for vor Statskasse, men nu handlede Flertallet ikke saaledes, det bøjede sig i Ærbødighed for den højtærede Minister og gav ham, hvad han forlangte, de 128 Kanoner.

Nu staa vi altsaa her og skulle yde den første Bevilling hertil. Jeg kunde her ønske at minde om et gammelt bevinget Ord: „Hvad kan det nytte.“ Jeg tror ikke, at disse 128 Kanoner have den mindste Betydning, naar Talen er om vort Lands Selvstændighed. Selv om vi havde 10 Gange 128 Kanoner, tror jeg ikke, det vilde nytte os det allermindste. Følgen vilde jo dog blive, at af disse Kanoner vilde de fleste, vel de $\frac{3}{4}$ eller flere, blive anbragte her paa Sjælland, medens de $\frac{5}{6}$ af vort Land alligevel ligger forsvarsløst hen. Jeg tror, at vi her ere inde paa en Politik, der bliver en Gentagelse af de gamle Daarskaber. Da Kanonerne vare til første Behandling her i Tinget, udtalte det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen), at nu skulle vi ikke gøre om igen det, der skete i Dybbølskanserne i 1864, hvor vore Sønner stode med ringere Vaaben end Modstanderne. Jeg har tænkt noget over disse Ord, siden de bleve udtalte for en Maanedes Tid siden. Hvis vore Soldater i 1864 havde haft et lige saa godt Vaaben, som de preussiske Soldater havde, hvad mon Følgen saa vilde være bleven? Det var muligt, at de saa havde kunnet holde Dybbøl 8 eller 14 Dage længere, men det er lige saa sikkert, at det vilde have betydet et Offer af mere Blod og flere Penge og muligvis ogsaa af mere Land. Det er muligt, at hvis vi havde fortsat denne Krig til Desperation, kunde vi have sat hele vort Land overstyr. Derimod føler jeg mig overbevist om, at, hvis vore Soldater, da de stode i Dybbølskanserne, ingen Geværer havde haft, hvis

de havde ladet dem alle sammen ligge ved Dannevirke, da det blev rømmet, havde vi faaet Fred og undgaaet det store Tab af Mandskab og Penge og havde ganske sikkert endnu været i Besiddelse af det danske Sønderjylland. Nu ere vi inde paa de gamle Daarskaber igen, at vi, som ere en Lilleputstat, der ikke regnes for noget mellem Stormagterne, skulle til at efterabe Stormagterne og anskaffe os meget kostbart Skyts, langt mere end vi ere i Stand til at bruge med nogen Virkning. Det forekommer mig, at det er en meget daarlig og meget ufornuftig Politik, vi her komme ind paa. Jeg vil derfor foreslaa, at vi stemme mod denne Bevilling. Vi ere ikke bundne til at yde denne Bevilling, fordi der er vedtaget en Lov derom, Bevillingsmyndigheden staaer her fuldstændig frit og kan sige ja eller nej, ligesom den ønsker. Jeg vil haabe, at det maatte ende med, at disse 250,000 Kr. som første Bidrag til de ny Kanoner maa blive nægtede.

For mig staaer det saaledes, som om vi ingen Brug have for Kanoner, vi have endog alt for mange, og i Stedet for at købe, kunde vi meget godt sælge dem, vi have, hvis nogen vilde købe dem af os. Jeg ser ikke nogen anden fornuftig Politik for os at slaa ind paa end at erklære, at vi ville gaa til Afvæbning, afskaffe vor Hær, afskaffe vor Flaade, afskaffe vore to højtærede militære Ministre — dem synes jeg heller ikke, vi have Brug for — indskrænke os til at have nogle faa Skibe, der kunde forsvare vort Fiskeri og vore Handelsinteresser omkring paa Kysterne, og som passende kunde lægges ind under Landbrugsministeriet eller Udenrigsministeriet. Vi kunde saa indrette os paa en fornuftig Maade, og det vilde sikkert være den klogeste Politik for et lille Land at slaa ind paa. Det kunde ikke betegnes som Fejhed af os, om vi gjorde dette Skridt, det vilde være en klog og forstandig Politik, og jeg tror netop, at her have de smaa Stater deres Hovedopgave fremfor de store Magter. I Frankrig og Tyskland kan jeg godt forstaa, at man i Øjeblikket ikke kan komme til en Afvæbning, men for et saa lille Land som vort og for vort Folk er det ingen Skam rent ud at erklære sig for en Afvæbning. Jeg siger, vi ere ikke i Stand til at kunne indrette et Forsvar, saaledes som det nu kræves i vore Tider. Vi burde derfor ophæve det og f. Eks. indskrænke os til det, jeg har nævnt og søge paa anden Maade at gøre vor Indflydelse og vor Stilling gældende mellem Europas andre Folk og Lande.